

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **T. P. T.**, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem nám. 28. října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2013, čj. 12623-2/2013-900000-304.1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2015, čj. 31 Af 55/2013-43,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2015, čj. 31 Af 55/2013-43, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 1. 2013, čj. 10022/2013-530000-11, Celní úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodl tak, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, tím, že – zkráceně vyjádřeno – skladoval za účelem nabídky a prodeje výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví; žalobci uložil pokutu ve výši 25 000 Kč, propadnutí v rozhodnutí specifikovaných výrobků v celkovém počtu 956 kusů a náhradu nákladů správního řízení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Krajský soud rozsudkem ze dne 17. 6. 2015, čj. 31 Af 55/2013-43, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud uvedl, že v řízení před správním orgánem prvního stupně nebyla zachována totožnost skutku, neboť zatímco řízení bylo zahájeno (oznámením ze dne 3. 4. 2012, čj. 20722/2012-016200-021) ve vztahu ke zboží uloženému v „kontejneru č. 127“ umístěném na tržnici na adrese Olomoucká 61a, Brno, ve výrokové části jeho rozhodnutí ve věci samé již správní orgán prvního stupně uvedl, že se toto zboží nacházelo na téže adrese v „kontejneru č. 71“.

[4] Správní orgán prvního stupně dále pochybil, pokud na straně 3 svého rozhodnutí uvedl, že došlo k porušení některých práv duševního vlastnictví u „80 ks peněženek, 133 ks opasků, 20 ks trik, 55 ks kabelek, 56 ks šátků, 5 ks mikin, opatřených označením zaměnitelným s ochrannými známkami (Luis Vuitton), jejichž vlastníkem je LOUIS VUITTON MALLETTIER (Société Anonyme), 2, rue du Pont-Neuf, Paris, Francie (slovní ochranná známka registrovaná OHIM pod č. 15610, kombinovaná ochranná známka registrovaná WIPO pod č. 447981, kombinovaná ochranná známka registrovaná WIPO pod č. 360016, obrazová ochranná známka registrovaná OHIM pod č. 311985, obrazová ochranná známka registrovaná OHIM pod č. 3891397, obrazová ochranná známka registrovaná OHIM pod č. 370445, slovní ochranná známka registrovaná WIPO pod č. 749540).“ Správné textové znění uvedených ochranných známek však je „Louis VUITTON“ (tedy navíc s písmenem „o“). Uvedené pochybení správního orgánu prvního stupně způsobilo dle názoru krajského soudu nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nesrozumitelnost, „jelikož žalobce by byl trestán za porušení práv vyplývajících z ochranné známky, která neexistuje, resp. jejíž uvedení je v rozporu právě s ochrannou známkou registrovanou u příslušných výše uvedených institucí.“ Uvedená „písařská pochybení“ je přitom, podle názoru krajského soudu, nutno opravit procesně předvídaným postupem dle správního řádu, a nikoli pouhým konstatováním ve vyjádření k žalobě.

[5] Konečně krajský soud správnímu orgánu prvního stupně vytkl chybné užití hmotněprávního předpisu, neboť pokuta byla žalobci uložena dle § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, ačkoli „z důvodu novelizace zákona došlo s účinností od 23. 2. 2011 k přecíslování předmětných ustanovení s tím, že až po 23. 2. 2011 byla pokuta za tento správní delikt uvedena v ustanovení § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele“. Krajský soud k tomu uvedl, že „musí tento postup celního úřadu a žalovaného prohlásit za nezákonný, a to dokonce za protiústavní“.

[6] Žalobní námitky tvrdící neprokázání existence tzv. padělků a jejich vztahu k žalobci shledal krajský soud nedůvodnými.

II.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti, opírající se o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., vyjádřil nesouhlas s tím, že by zjevná písařská chyba v oznámení o zahájení správního řízení měla představovat důvod pro zrušení jeho

pokračování

rozhodnutí. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu stěžovatel konstatoval, že „na oznámení o zahájení řízení nejsou kladeny nároky jako na skutek definovaný výrokem rozhodnutí, který z hlediska určitosti musí obstát sám o sobě, tj. bez odůvodnění. Pouze výrok rozhodnutí zakládá překážku věci rozhodnuté.“ Z obsahu uvedeného oznámení je nesporné, pro jaký skutek bylo řízení zahájeno, neboť skutek byl individualizován nejen číslem kontejneru, ale i datem zjištění, adresou tržnice, znaky skutkové podstaty správního deliktu a počtem zboží porušujícího práva duševního vlastnictví, tj. následkem. V oznámení jsou dále citovány listiny obsažené ve spise, přičemž v protokolu o kontrole je číslo kontejneru označeno správně. Podstata odvolacích námitek žalobce spočívala v tvrzené absolutní neplatnosti nájemní smlouvy k předmětnému místu. Ani žalobce tedy neměl pochybnost o vymezení skutku.

[8] Ve vztahu k výtce krajského soudu týkající se nesprávného označení ochranných známek Louis VUITTON žalovaný uvedl, že tato zjevná písařská chyba nemůže zapříčinit nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

[9] Stěžovatel připustil aplikaci nesprávného právního předpisu, s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu však uvedl, že toto pochybení by nemělo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť se „*nijak nedotklo práv druhého účastníka řízení [žalobce], srovnáním právní úpravy, která byla použita a právní úpravy, které měla být použita, je nesporné, že na danou věc dopadá právní úprava vyjádřená stejnými slovy, pouze uvedená v jiném ustanovení téhož právního předpisu.*“

[10] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že z hlediska zachování totožnosti skutku nejsou podstatné ty skutkové náležitosti, které charakterizují subjektivní stránku správního deliktu. V nyní projednávané věci však nebyla zachována totožnost ve stránce objektivní – konkrétně v otázce místa činu. Judikatura, na kterou v této souvislosti poukázal stěžovatel, naopak na věc nedopadá, neboť se týká možnosti rozšíření skutkového děje a nikoli změny podstatných okolností. Ve vztahu k nesprávnému označení ochranných známek Louis VUITTON žalobce konstatoval, že toto pochybení způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nesrozumitelnost a nelze jej bagatelizovat tvrzením, že jde o pouhou písařskou chybu. Text uvedený v závorce, tj. Luis Vuitton, neodpovídá žádné ochranné známce, jejichž vlastníkem je Louis Vuitton Malletier. Dle žalobce přitom každé písařské pochybení je nutno zhojit procesně předvídaným způsobem dle správního řádu, což však stěžovatel neučinil. Skutečnost, že stěžovatel užil pozdější právní úpravu (byť shodnou s úpravou dřívější), označil žalobce za protizákonnou a protiústavní, neboť užití pozdějšího právního předpisu je dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod možné pouze v případě, že by to bylo pro účastníka řízení příznivější.

[12] Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a aby mu byla vůči stěžovateli přiznána náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud předně posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a ke kasační stížnosti oprávněný stěžovatel jedná prostřednictvím pověřené zaměstnankyně s vysokoškolským právníckým vzděláním (§ 105 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] O jednotlivých kasačních námitkách uvažil Nejvyšší správní soud následovně.

III.A Námitka nesprávného posouzení otázky zachování totožnosti skutku

[16] Jak správně poznamenal krajský soud, trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Je tedy zřejmé, že jedním z těchto principů je i zásada zachování totožnosti skutku, jež je v trestním řízení coby projev zásady obžalovací dovozována primárně z § 220 odst. 1 trestního řádu. Dle posledně citovaného ustanovení přitom platí, že *soud může rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu*.

[17] Pojem totožnosti skutku však není zákonem definován a jeho obsah proto dovozuje soudní judikatura a trestněprávní doktrína. Jak přitom uvedl Ústavní soud v usnesení ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, č. 21/2002 Sb. ÚS, „*trestní řád tento pojem blíže nedefinuje a neuvádí výslovně ani to, co se rozumí pod pojmem totožnosti skutku. Neuvádí o tom výslovně nic ani trestní zákon. Vymezení pojmu skutku je tedy ponecháno teorii práva hmotného a procesního a soudní praxi. Vzhledem k tomu, že základní trestní právní předpisy nedefinují, co tvoří skutek v konkrétní projednávané věci a kdy je totožnost skutku zachována, je nutné zkoumat tyto otázky vždy podle individuálních okolností každé jednotlivé trestní věci.*“ Teorie a praxe přitom dle Ústavního soudu nechápou „*totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsány v žalobním návrhu (ve shodě se sdělením obvinění) a výrokem soudu. Postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi, přičemž soud může a musí přihlížet i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při soudním projednávání věci*“ (srov. například též podrobný rozbor obsažený v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2012, čj. 1 As 22/2012-55). Tento názor podporuje i trestněprávní judikatura, podle níž je „*[t]otožnost skutku v trestním řízení zachována, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku. Přitom nemusí být jednání nebo následek popsány se všemi skutkovými okolnostmi shodně, postačí shoda částečná. Z hlediska zachování totožnosti jednání i následku nejsou podstatné ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu. Následkem se přitom rozumí porušení individuálního objektu trestného činu v jeho konkrétní podobě, tedy konkrétní následek (porušení určitého jedinečného vztahu - zájmu), nikoli určitý typ následku*“

pokračování

(právní věta I. k rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. Tzn 12/94, č. 1/1996 Sb. NS). Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší soud ve své následné judikatuře k závěru, „že totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. 8 Tdo 474/2009, č. 21/2010 Sb. NS).

[18] Ve světle uvedeného se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem krajského soudu, dle něhož v nyní posuzované věci nebyla totožnost skutku zachována. Narušení totožnosti skutku v nyní projednávaném případě totiž nelze spatřovat pouze ve skutečnosti, že správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení správního řízení chybně označil číslo kontejneru, v němž žalobce předmětné výrobky skladoval. Zachování totožnosti skutku je totiž nutno posuzovat vždy se zřetelem ke konkrétním okolnostem případu. Číselné označení kontejneru je jistě důležité, představuje však pouze jeden z řady odlišujících atributů, které projednávaný skutek individualizují. Lze souhlasit se stěžovatelem (srov. zde odst. [7]), že ani chybné uvedení čísla kontejneru v nyní projednávané věci nevyvolává (ve spojení s dalšími údaji jako datem zjištění, adresou tržnice a počtem zboží porušujícího práva duševního vlastnictví) pochybnosti o tom, pro jaký skutek, resp. pro jaké jednání žalobce, bylo správní řízení vedeno.

[19] Nadto je nepochybné, že předmětný skutek nedoznal v průběhu správního řízení prakticky žádné změny ve vztahu k jeho následku, tedy porušení práv ke zcela konkrétním ochranným známkám, jež představovalo ve svých důsledcích nekalou obchodní praktiku.

[20] Pro uvedené je patrné, že totožnost skutku, pro který bylo správní řízení zahájeno a jehož popis byl posléze obsažen v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, byla ve smyslu shora citované judikatury Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu v nyní projednávané věci zachována. Námitka stěžovatele vůči opačnému závěru krajského soudu byla přednesena důvodně.

III.B Námitka chybného posouzení nepřezkoumatelnosti stěžovatelova rozhodnutí

[21] Nejvyšší správní soud shledal důvodnou i související námitku stěžovatele, dle níž nesprávné označení ochranných známek Louis VUITTON, způsobené zjevnou písařskou chybou, nemůže zapříčinit nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

[22] V rozsudku ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[r]ozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech. S tímto kasačním důvodem je však nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik,

kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; č. 209/1992 Sb.), a koneckonců ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny. Proto by ke kasaci rozhodnutí krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost jinak než kasací odstranit, tzn., nelze-li nesrozumitelnost rozsudku odstranit výkladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení.“ Jakkoli uvedené závěry Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k rozsudku krajského soudu, lze je přiměřeně vztáhnout i na rozhodovací činnost správních orgánů, neboť i zde existuje zájem na co nejrychlejším rozhodnutí ve věci samé; ke zrušení z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost je tudíž nutno přistupovat zdrženlivě, tj. jen je-li takový postup jedinou cestou k nápravě této vady rozhodnutí.

[23] Jakkoli v oblasti správního trestání Nejvyšší správní soud klade na enunciatní část rozhodnutí správních orgánů přísné nároky, nelze vždy a v jakémkoli výrokovém pochybení správního orgánu bez dalšího spatřovat důvod ke zrušení jeho rozhodnutí. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“,* přičemž *„[n]euvědli-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].“* K takovému pochybení však v nyní projednávané věci nedošlo; správnímu orgánu prvního stupně ostatně není krajským soudem vytýkáno, že uvedené podstatné náležitosti ve výrokové části svého rozhodnutí neuvedl, nýbrž jen to, že v dílčí části výroku nesprávně označil ochranné známky Louis VUITTON (v závorce uvedl „Luis Vuitton“).

[24] Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zde citovaného v odst. [4] je zřejmé, že text „Luis Vuitton“ v závorce sloužil pouze k souhrnnému označení porušených ochranných známek, přičemž konkrétní ochranné známky byly dále specifikovány registračním číslem a zkratkou příslušného registračního úřadu (byly tedy označeny dostatečně určitě a byly bez dalšího dohledatelné). Z tohoto rozhodnutí je tudíž naprosto a očividně zjevné, jaké ochranné známky, resp. práva z nich plynoucí, byly jednáním žalobce porušeny. Přes vytýkané pochybení spočívající v záměně správního textu „Louis Vuitton“ za chybný „Luis Vuitton“ proto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost rozhodně netrpí.

[25] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že uvedené písařské pochybení správní orgán prvního stupně odstranil opravným rozhodnutím ze dne 10. 7. 2015, čj. 101234-4/2015-530000-11.

pokračování

III.C Námitka vyvracející krajským soudem dovozenou nezákonnost stěžovatelova rozhodnutí pro chybné užití hmotněprávního předpisu

[26] Důvodná je i stěžovatelova námitka, dle níž nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezakládá v projednávané věci ani výroková citace zákonné normy v pozdějším znění, než které bylo účinné v době spáchání předmětného deliktu.

[27] Je nepochybné, že zásada zákazu retroaktivity trestního práva vyjádřená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, jež se uplatní i v oblasti správního trestání, náleží mezi základní principy právního státu. Otázkou zákazu retroaktivity se opakovaně zabýval i Ústavní soud, který například v nálezu ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 22/13, č. 22/2014 Sb., uvedl mimo jiné, že „[k] definičním znakům materiálního právního státu patří zejména princip právní jistoty, jenž v sobě subsumuje především efektivní ochranu práv všech právních subjektů a předvídatelnost postupu státu a jeho orgánů vůči právním subjektům, zejména pokud jde o uplatnění sankce v případě, že právní subjekt porušil právní předpis.“

[28] V nyní posuzovaném případě se však o prolomení zásady zákazu retroaktivity trestního práva nejedná. Ani k uvedené zásadě totiž nelze přistupovat ryze formalisticky, neboť jejím smyslem je, aby nikdo nemohl být stíhán za jednání, které v dané době nebylo trestné, popřípadě, aby mu nebylo možno uložit trest jiný nebo dokonce přísnější než v době, kdy byl trestný čin (přestupek, správní delikt) spáchán. K tomu v nyní posuzovaném případě nedošlo.

[29] Žalobce se dle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dopustil vytýkaného správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele dne 4. 2. 2011. Skutková podstata tohoto správního deliktu byla citovaným zákonným ustanovením formulována zcela shodně jak v den spáchání skutku, tak v den rozhodnutí správního orgánu prvního stupně [„Výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel nebo prodávající se dopustí správního deliktu tím, že a) poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik,...“]. Sankci stanovil zákon o ochraně spotřebitele v ustanovení § 24 tak, že „[z]a správní delikt se uloží pokuta do [...] 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a)“. Jediný, nikoli však věcný rozdíl v právní úpravě účinné v den spáchání skutku oproti úpravě účinné v den vydání rozhodnutí spočíval v tom, že totéž sankční ustanovení bylo do 22. 2. 2011 obsaženo v § 24 odst. 9 písm. c), kdežto od 23. 2. 2011 v § 24 odst. 10 písm. d) zákona. Uložení pokuty v téže sazbě umožňovala tedy i právní úprava účinná od 23. 2. 2011, obsažená v § 24 odst. 10 písm. d) téhož zákona, na niž (byť chybně) odkázal správní orgán prvního stupně.

[30] Pochybení správního orgánu prvního stupně tak spočívalo fakticky pouze v nesprávném označení aplikovaného právního předpisu. Nedošlo jím k žádnému zásahu do žalobcových práv a ani nebyl porušen princip právní jistoty, jehož promítnutím v trestním právu i trestním právu správním je právě zásada zákazu retroaktivity. Jedná se o pochybení ryze formálního charakteru neschopného dosáhnout – jak krajský soud chybně dovodil – ústavněprávní dimenze.

[31] Stěžovatel v této souvislosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že *„[p]oužití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.“* Od tohoto závěru nemá Nejvyšší správní soud důvod jakkoli se v nyní projednávané věci odchýlovat. Je nadto evidentní, že pochybení spočívající jen v mylném označení odstavce a jedné litery zákonného ustanovení samo o sobě nejenže nemohlo mít za následek jiné rozhodnutí ve věci, ale především vůbec nebylo aplikací jiné zákonné úpravy. Ve skutečnosti byla na věc aplikována úprava stejná, toliko chybně označená.

IV.

Závěr a náklady řízení

[32] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto v záhlaví označené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude krajský soud vázán právními názory v tomto rozsudku vyslovenými (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). O věci Nejvyšší správní soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu